

[Jens Møller]

er flere gange henvist til de programmer, som partierne selv lavede. Det må jeg stærkt tilbagevise, det har intet med denne sag at gøre. Her var det jo partierne selv, der producerede; det er der ikke tale om i forslaget. Det var amatører, der gjorde det, stort set, og der var sat en lang række begrænsninger på, hvad man måtte, og hvad man ikke måtte i disse udsendelser, så det var næsten umuligt at lave noget, der var bare en lille smule smart. Man måtte ikke bruge musik f. eks. – bare for at nævne en ting.

Nej, hvis man vil sammenligne med noget, må man hellere sammenligne med det, vi allerede har, idet undervisningsafdelingen har en status, der i nogen grad svarer til den, vi forestiller os at de forskellige andre selskaber skal have.

Vort forslags formål er altså at sikre alsidigheden i et demokratisk styret radio og TV, så den kan fungere også i et pluralistisk samfund. Man har afprøvet det i Holland i mange år. Derfor kan det ikke hjælpe at komme og sige, det er urealistisk. De har levet med pluralismen længe. Vi påstår ikke, at denne ordning er uden fejl eller uden problemer; vi forestiller os ikke, den bliver vedtaget i den form, den ligger i her – det fremgår ganske enkelt af, at forslaget er fremsat så sent på året, at det ikke kunne vedtages, selv om man skulle ønske det. Vi opfatter dette som et bidrag til debatten om at få den bedst mulige ordning fremover for Danmarks Radio, en ordning, der kan sikre alsidighed og fairness, samtidig med at man kan lave nogle virkelig gode programmer.

Mølgaard (DR):

Man må lade forslagsstillerne, at det i hvert fald er et usædvanligt lovforslag om Danmarks Radio, der her er fremsat. Det bryder på mange måder helt afgørende med den hidtil kendte radiofonistruktur her i landet og i Norden. Det er kort sagt en ordentlig mundfuld, man her serverer for os – noget, der bestemt ikke skal opfattes som nogen bebrejdelse mod forslagsstillerne, men som en bemærkning, der begrunder, at vi oprigtigt talt må erkende langtfra at kunne overskue virkningerne af et forslag som dette.

Men retsforbundet vil meget gerne være med til at analysere forslaget nærmere i kulturudvalget og i øvrigt i den offentlige debat,

som nu forestår. Lad os få nærmere oplysninger på bordet om, hvordan systemet virker i Holland, og lad os få analyseret, i hvilket omfang virkemåden dér og den eventuelle virkemåde her kan sammenlignes. Der er trods alt en helt anden politisk, religiøs og i det hele kulturel baggrund i Holland end her, og det må medinddrages i analysen. Som i hvert fald p. t. stående uden for kulturudvalget kan jeg måske tillade mig at anføre, at der måske var brug for en Hollands-tur for kulturudvalget eller måske bedre en høring af hollændere.

Lad mig fastslå, at vi har ganske overordentlig megen sympati for forslagsstillerne tanker om at sikre forbrugerindflydelse på mediet, man vi finder ikke, at dette nødvendigvis, ja, ikke engang sikrest, skaffes via lytter- og fjernseerorganisationernes selvstændige produktion af indslag, og da slet ikke, når disses mængde fordeles efter medlemstal. Det må vel i øvrigt være berettiget at sætte et vist spørgsmålstegn ved, om disse medlemstal er så objektivt indiskutable størrelser, at der kan administreres rimeligt ud fra dem.

Vi tror, en styrelsesindflydelse og ikke en driftsplacering er sagen for forbrugere, og vi finder, at denne bør etableres ved direkte valg til radiatorådet og ikke via noget så diffust som medlemstallet i forskellige organisationer. Vi vil komme med vort eget lovforslag herom, et forslag, der efter vor opfattelse afgørende indebærer, at vi får et reelt forbrugerstyre i Danmarks Radio.

Til hr. Jens Møllers bemærkning om radiatorådets manglende indflydelse vil jeg anføre, at det afhænger dog bl. a. af radiatorådets forretningsorden, og den kunne man jo lade radiatorådet selv fastsætte.

Tilbage til kristeligt folkepartis forslag. I retsforbundets gruppe næres der nogen sympati – jeg understreger »nogen« – over for tanken om et reelt opgør med enhedsmonopolet. Tekniske muligheder og økonomiske og administrative konsekvenser bør imidlertid analyseres nøje. Jeg finder i øvrigt, at forslagens bemærkninger lider under, at der på mange steder anføres helt urimelige beskyldninger mod den nuværende institution Danmarks Radio og især dens medarbejdere. Ensidsighedsbeskyldningerne er i vidt, vidt omfang – nå ja, ensidige, enøjede. Det ville have klædt forslaget, om disse uhyrligheder var